

til at tilveiebringe Oplysninger af en saadan Bestaffenhed, at Domstolene maa erkjende, at disse Oplysninger bør tillægges en væsentlig Betydning med Hensyn til det paagjældende Retsspørgsmaals Afgjørelse, saa anser ingen Domstol sig bunden ved tidligere Præjudikater, saa staar den fuldkommen frit til at bedømme Sagen paa Grundlag af de Oplysninger, som ere frembragte, og under Hensyntagen til al den Værdi, Domstolene maatte finde, at disse Oplysninger efter deres Natur og Bestaffenhed fortjene. Saaledes er Forholdet, og det vil ikke være mig vanskeligt at anføre Exempler derpaa, hentede fra For tiden. Men hvorledes Høiesteret i sin Tid vil bedømme de ny fremkomne Oplysninger, som ganske vist ere af den Bestaffenhed, at Grundlaget for det hele tidligere antagne Bevis viser sig at være faktisk urigtigt; er Noget, som her ikke nærmere kan diskuteres; det vil man først faae at se, saa snart vedkommende Spørgsmaal foreligger for Domstolenes Afgjørelse, og i saa Henseende kan jeg oplyse, som jeg allerede har gjort i Betænkningen, at der er indledet Retsfager, som jeg haaber, at det er Meningen, og at det vil lykkes at føre igjennem alle Instanter lige til Høiesteret. Jeg kan ikke udtale dette uden at udtale, at jeg tror, at de Mænd, som maa underkaste sig det Bepvær og foreløbig de Beføstninger, disse tre Gaardmænd, som optage saadanne Sager og søge at føre dem igjennem ved Domstolene, fortjene i høi Grad Naastjønne af hele den talrige Befolkning, hvis Interesse dette Spørgsmaal i saa høi Grad angaar.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Indstilling under Nr. 1 af Udvalget, (se Tillæg B. Sp. 1329—30)

vedtoges enstemmig med 52 St.

Indstillingspunktet under Nr. 2 fattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren (N. S. Larsen): Dette Indstillingspunkt angaar et Andragende fra „Socialdemokratisk Forbund“, som gaar ud paa at andrage om en forandret Affattelse af Straffelovens § 90. Den nævnte Paragraf, der ikke er meget lang, skal jeg tillade mig at oplæse. Den lyder som følger: „Naar Nogen ellers ved Trusler, Forhaanelser eller anden fornærmelig Adfærd trænker den Erbødighed, der skyldes Kongen, straffes han med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshus-

arbejde.“ Der er gjort Indstilling angaaende Andragendet af Udvalgets Flertal. Naar vi have gjort dette, saa er det ikke, fordi vi ønske nogen reel Forandring i Straffelovens § 90: vi mene ikke, at den Vresbestyttelse, som nu ved Lovgivningen er tillagt Kongen, skulde forringes. Vi mene, det følger af Sagens Natur, at i en monarkist Stat maa Monarken nyde en kvalificeret Vresbestyttelse; derom tro vi ikke, der lader sig sige Noget, og vi mene ikke heller, det skulde være urigtigt, at den høitærede Justitsminister paataaler eller lader paataale Angreb paa Kongens Vre. Det kan jo ikke i Principet være urigtigt, da jo Kongen selv ikke har den samme Udgang som enhver privat Mand til at hævde sin personlige Vre. Det er Justitsministerens Sag at drage den fornødne Omsorg i saa Henseende. Følgelig er der ikke Noget at indvende imod, at den høitærede Minister spørger for, at Lovgivningens Bestemmelser, som sigte til at beskytte Kongen mod Vresfornærmelse, ogsaa haandhæves; men ganske vist er der jo her den samme Taft at iagttage, som enhver Privatmand maa iagttage. Hvis man vilde stride til Injuriesøgemaal, hver Gang man hørte, der var falden en Yttring mod Ens Person, som muligvis kunde være injurierende, vilde man næppe i Privatlivet tjene sin Vre paa rette Maade derved; ligedan bør den høitærede Minister jo iagttage en god Taft og ikke tage Anledning af enhver Yttring, der kan falde, til at sætte dette Apparat i Bevægelse, som gaar ud paa at etablere en Majestætsfornærmelsesag. Men i Principet kunne vi ikke indvinde Noget imod, at den høitærede Justitsminister spørger for, at Kongens Vre hævdes. Naar Flertallet har gjort Indstilling, er det altsaa ikke for i Realiteten at forringe Kongens personlige Retsstilling i den ommeldte Henseende. Jeg betoner dette for at gjøre Mit til at forhindre, at ærede Medlemmer skulde falde i Fristelse over Emnet og tage Anledning til at blive bevæget over dette nye Angreb paa Kongens Stilling i Samfundet. Altsaa, Flertallet har gjort sin Indstilling, fordi det mener, at Straffelovens Bestemmelser bør være affattede saa klart som mulig, at Grændsen mellem det Strafbare og det Straffri bør være saa bestemt som mulig. Det er et Krav, som jo Borgerne have for at undgaa Dommervillaarlighed. Nu er jeg ikke i mindste Tvivl om, at Straffelovens § 90 er i sig selv klar og tydelig nok, men det synes, at Domstolene ere komne ind paa en Vej, som noget fordunkler Paragrafens klare og bestemte Mening, og derfor kan det være